

Chương 13

Mồ Xẻ Nội Tâm

Đến thứ sáu, giám đốc nhân sự Vincent lại gọi điện thoại, hỏi cô suy nghĩ thế nào. Thuần Khiết từ chối rất dứt khoát. Dường như điều này nằm ngoài dự đoán của anh ta. Anh ta im lặng một lúc rồi mới hỏi nguyên nhân.

Thuần Khiết bình thản nói: “Thời tiết quá nóng bức, tôi muốn nghỉ ngơi một thời gian”.

Đây cũng có thể trở thành lí do? Vincent lập tức cảm thấy phản cảm với cô, nghĩ rằng cô đang ra vẻ ta đây. Nhưng theo phép lịch sự, vẫn tỏ ra có chút nuối tiếc. Thuần Khiết kiên nhẫn nghe anh ta nói xong, sau đó nói không. Tính cô là vậy, vừa thiếu cảm giác an toàn lại tự bảo vệ bản thân quá mức, rất khó mở lòng mình với người khác, cũng không tin những chuyện quá tốt đẹp. Thực tế, mấy ngày gần đây cô có chút tâm trạng, mơ hồ cảm thấy buồn phiền chán ngán, trong lòng có nhiều xáo trộn, không hề liên quan đến thời tiết, chỉ là không thể tĩnh tâm được.

Trên ti vi, mục tin tức trên kênh truyền hình số đang phát lại tin tức giải trí. Tiêu Ước Sơn xuất hiện trên màn hình. Người dẫn chương trình nói, có phóng viên chụp được ảnh anh đi uống rượu ở hộp đêm, đến tận hơn bốn giờ sáng mới về. Đây là lần đầu tiên anh uống say trong vòng mấy tháng tái xuất. Người dẫn chương trình thật sự lo lắng tật cũ của anh lại tái phát.

Thuần Khiết chú ý nhìn ngày tháng, chính tại quán bar Khải Tán ba ngày trước. Điều đó cũng có nghĩa là tối hôm ấy, sau khi đưa cô về, anh lại đi uống rượu.

Cô nghĩ lại thật kĩ về chuyện xảy ra tối hôm ấy, sau đó lấy điện thoại, gọi điện về nhà.

Người nghe điện là cậu em trai cùng bố khác mẹ, Chân Dực Phi.

Khác hoàn toàn với cô chị Văn Tây, cậu ta là một chàng trai yên tĩnh đến mức gần như là e thẹn, học hành rất chăm chỉ, thành tích rất tốt. Thuần Khiết cũng không ghét cậu ta giống như cô chị.

“Dực Phi, dì Lam có nhà không?”. Cô hỏi.

“Mẹ em đi chơi mát chược rồi, vẫn chưa về”.

“Văn Tây có nhà không?”.

“Chị ấy cũng không có nhà, có chuyện gì không?”.

“Ừm...”. Thuận Khiết chân chừ một lúc rồi nói: “Bỗng nhiên nhớ ra một chuyện lâu lắm rồi. Hồi chị học cấp ba, có một năm nghỉ hè chị không ở nhà mà ở nhà bà ngoại chị hơn một tháng...”.

“Vâng, sao ạ?”.

“Mùa hè ấy, có ai viết thư cho chị không?”.

“Chuyện này thì em không nhớ lắm”. Giọng nói của Dục Phi nghe có vẻ rất áy náy: “Nếu có người gửi thư đến nhà thì chắc chắn là Văn Tây nhận. Chị ấy sợ thư tình của các bạn nam bị bố mẹ đọc được...”.

“Vậy thì đợi Văn Tây về, em hỏi giúp chị nhé”.

“Quan trọng lắm ạ?”.

Thuận Khiết không biết nên trả lời như thế nào. Vì một lời nói đùa của Tiêu Úc Sơn mà cô tìm kiếm chuyện từ vài năm trước để chứng thực, cũng thật là nhạy cảm. Nhưng trí tò mò không thể không chế được.

Dục Phi thấy cô không trả lời, liền nói: “Nếu như rất quan trọng thì bây giờ em sang phòng chị ấy tìm giúp chị. Em biết chị ấy cất thư trong hộp đựng guitar...”.

Thuận Khiết vội nói: “Không cần đâu! Không phải là thứ quan trọng lắm, đợi nó về rồi tính, không lo”. Cô không muốn vì phút bốc đồng của mình mà làm chia rẽ gia đình họ. Văn Tây là người rất chú trọng quyền riêng tư, tùy tiện sờ vào đồ của nó là nó nhất định sẽ nổi nóng. Nếu lật tung đồng thư của nó thì chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra?!

Dục Phi đồng ý, hai người lại nói thêm vài câu về chuyện gia đình, sau đó Thuận Khiết tìm cơ hội kết thúc.

Sáng hôm sau cô đến gặp Phong Bính Thần. Anh đang ở bể bơi, cơ thể khỏe đẹp không chệ vào đâu được, chiếc quần bơi trên người từ màu sắc đến hình thù đều giống như quốc tịch của một nước nào đó. Cô tưởng mình nhìn nhầm nên chăm chú nhìn một lúc, không đề phòng bỗng nhiên anh ngoi lên khỏi mặt nước, lau mặt rồi tươi cười hỏi: “Hài lòng với những gì em nhìn thấy không?”.

Câu nói này khiến Thuận Khiết “choáng” tới mức đứng im không nhúc nhích.

Anh lại nói: “Hôm nay anh đặc biệt chọn bộ này, em thấy thế nào?”.

Thuần Khiết vừa tức vừa buồn cười: “Anh có thù oán gì với quốc gia này sao? Lấy quốc kì của người ta làm quần bơi”.

“Ngược lại thì có, anh yêu quốc gia này, vì thế mới mặc quốc kì trong ngày quốc khánh của họ”.

Thuần Khiết không còn gì để nói.

“Em tỏ thái độ gì vậy?”.

“Anh bơi tiếp đi...”.

“Cùng bơi chứ?”.

“Em không biết bơi”.

“Anh dạy em”.

“Xin lỗi, em không muốn bơi”. Cô nhấn mạnh.

“Thôi được”.

Anh bị từ chối, lộn người bơi hai vòng rồi lên bờ. Mái tóc xoăn ướt đầm, khuôn mặt anh tuấn đẹp như bông hoa sen trong sương sớm tinh mơ. Thuần Khiết không kìm được trêu chọc anh: “Một đóa phù dung thật đẹp!”. Anh nghe vậy bật cười và nói: “Chờ anh thêm hai phút nữa”.

Nói rồi anh quay người đi vào phòng thay quần áo.

Thuần Khiết im lặng một lúc, thấy anh bước ra từ phòng thay đồ với một “cây” trắng, mũi cao mắt sâu, dáng người cân đối, áo dài tay, cổ chữ V khoét sâu, thu hút ánh mắt của cô khám phá sâu hơn nữa.

Phong Bình Thần nhếch mép cười: “Đi thôi, đi ăn sáng”.

Hai người quay về tầng thượng. Quán gia đã chuẩn bị xong bữa sáng. Có một nồi cháo nhỏ, bốn đĩa thức ăn kèm, mấy chiếc bánh bao. Mỗi bên bàn bày một bộ đồ ăn. Thông thường buổi sáng sau khi thức dậy, Thuần Khiết không muốn ăn sáng, phải đến mười giờ mới có cảm giác đói. Nhưng nồi cháo kia thơm ngon hấp dẫn, quả thực khiến người ta chảy nước miếng.

Phong Bình Thần múc một bát cháo rồi đưa cho cô: “Bí kíp độc môn của bếp trưởng, ngay cả anh cũng không biết cách nấu”.

Thuần Khiết đỡ lấy. Bát cháo trắng tinh và rất mịn, bên trên có vài cánh hoa màu hồng và xanh, màu sắc rất đẹp.

“Màu xanh kia là hoa gì?”

Phong Bích Thần mỉm cười và nói: “Tuyết liên hoa (¹), chỉ sống trên những vách núi cao, rất hiếm”.

Thuần Khiết ngạc nhiên nói: “Thật sao?”

Phong Bích Thần cười: “Ném thử xem”.

Thuần Khiết lấy thìa hớt một chút gửi trước, hương vị ngọt mát xuyên vào tận tâm can, ăn vừa thơm vừa mềm, ngọt mà không ngấy, tươi mát lạ thường, quả nhiên là rất ngon. Bốn món ăn kèm kia cũng rất vừa miệng, mỗi món một vị ngon lạ.

Phong Bích Thần nhìn nét mặt của cô, mỉm cười rồi cúi đầu ăn.

Ăn được một lúc, bỗng nhiên Thuần Khiết ngẩng đầu hỏi anh: “Đây là tuyết liên hoa thật sao?”

“Sao vậy?”. Phong Bích Thần dừng lại nhìn cô.

“Mùi vị này... hình như có chút quen quen”. Cô chau mày, nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ. Cuối cùng Phong Bích Thần bật cười một tiếng rồi nói: “Là lá sen. Món cháo này cũng được nấu bằng nước lá sen”.

Thuần Khiết gặm thìa, gờm gờm nhìn anh: “Thế mà nói là tuyết liên hoa, suýt chút nữa thì bị anh lừa”.

Phong Bích Thần chỉ cười, không nói gì.

“Có điều, để có được mùi vị này quả thực rất hiếm thấy”.

“Ừm, ném thử bánh bao nào”.

“Được...”.

Thuần Khiết nhón một chiếc bánh bao rồi đưa cả cái vào miệng, vừa ăn vừa gật đầu với anh, tỏ ý mùi vị rất ngon. Phong Bích Thần nhìn mà bật cười.

Ăn sáng xong, Phong Bích Thần nói có một cuộc họp qua điện thoại, để Thuần Khiết tự do “hoạt động”.

Phòng khách rộng thênh thang chỉ có một mình cô, không biết quản gia đi đâu, bà ta giống như thân long thấy đầu không thấy đuôi, lúc không nên xuất

hiện thì không bao giờ xuất hiện. Thuần Khiết không muốn đọc sách, cũng không muốn xem đĩa, đến trước bồn tắm ngắm nghĩa một lúc rồi vào phòng giải trí chơi bi-a.

Chơi một mình cũng chán. Cô quyết định nằm xuống chiếc ghế sofa mềm mại ngủ bù. Cũng không biết ngủ bao lâu, trong lúc mơ màng nghe thấy có người nói chuyện điện thoại. Đầu tiên là tiếng Anh, một lúc sau lại nói một thứ tiếng khác mà cô không biết. Cô muốn chăm chú nghe thật kỹ, bỗng chốc bừng tỉnh. Nghe thêm vài câu, hình như là tiếng Pháp.

Thì ra anh biết nhiều thứ tiếng như vậy, không hổ là con nhà giàu. Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng. Không biết anh còn biết gì nữa. Cô dụi mắt, ngóc đầu dậy nhìn về phía phát ra âm thanh. Chỉ thấy Phong Bính Thần ngồi trước chiếc bàn gần cửa sổ, trước mặt là một chiếc laptop. Một tay anh cầm điện thoại, một tay xoa cằm. Khuôn mặt khi nhìn nghiêng đẹp như một bức tượng bằng băng.

Thuần Khiết nhìn mà đắm say, không kìm được lại nằm xuống, nhắm mắt hồi tưởng.

Người đàn ông hoàn mỹ như thế này mà làm hoàng tử chôn nhân gian thì quá thiệt thòi. Anh phải là hoàng tử của thiên thần, nhận được hết thảy mọi yêu thương. Cuối cùng cô đã hiểu vì sao trong lịch sử lại có nhiều đế vương mê đắm nữ sắc như vậy. Quả thực là nhan sắc trên nhân gian quá lợi hại, quá lợi hại...

Cô nhắm mắt, chông tay nằm trên sofa, khẽ lắc đầu. Bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói trầm bổng gợi cảm: “Cái gì lợi hại thế? Nếu em tỉnh rồi thì mau dậy đi!”.

Cô ngược mắt nhìn, Phong Bính Thần đã đứng trước mặt cô.

Anh mỉm cười nói: “Không phải em đang mơ đấy chứ?”.

Thuần Khiết mỉm cười ngượng ngùng rồi ngồi dậy, tiện tay vuốt lại tóc rồi nói: “Em ngủ lúc nào mà không biết. Anh họp xong chưa?”.

“Anh đã ăn bữa trưa rồi”.

“Không phải chứ?”.

Thuần Khiết ngạc nhiên, vội vàng cầm điện thoại lên xem, mười hai rưỡi. Cô thở phào. Phong Bính Thần nhìn cô mà lắc đầu ngao ngán, than thở rằng: “Em thích ngủ như vậy, lại lười nhác, không có chí tiến thủ. Xem ra chỉ có một con đường là lấy chồng giàu thôi. Nếu không rất khó nuôi sống bản thân...”.

Thuần Khiết cười nói: “Yên tâm đi, em có thể tin dụng”.

Phong Bính Thần cố tình than thở, buồn rầu nói: “Thế là anh đã tự trói mình sao?”.

Thuần Khiết nói: “Quà đã tặng không được đòi lại”.

Phong Bính Thần lườm cô: “Thế mà em cũng nghĩ ra được? Như thế là sỉ nhục người khác, anh không bao giờ làm chuyện đó. Thôi được rồi, bữa trưa muốn ăn gì?”.

Thuần Khiết vừa ngủ dậy, chỉ thấy khát nước, không đặc biệt thích ăn món gì, liền tỏ ý tùy anh quyết định.

Phong Bính Thần nhắc điện thoại, gọi hai suất mì Ý.

Lần nào anh ở khách sạn Thời Quang, việc ăn uống cũng đều do bếp trưởng của khách sạn đích thân phụ trách. Các bếp trưởng đều đến từ những nhà hàng danh tiếng được Michelin (2) đánh giá cao nhất, tay nghề tuyệt đỉnh, siêu phẩm thoát tục.

Một lúc sau, nhà hàng mang mì tới. Thuần Khiết ăn xong, hài lòng nói: “Em cũng không biết là phúc phận tu được từ kiếp nào. Nếu cứ thế này, em chỉ sợ không thể rời xa anh được”.

Phong Bính Thần thản nhiên như không, mỉm cười nói: “Thế thì quá tốt, đúng với ý anh”.

Thuần Khiết đặt li rượu xuống, nhìn anh rồi nghiêm túc hỏi: “Anh thích em ở điểm gì?”.

Phong Bính Thần cũng đặt li rượu xuống, nhìn cô và nói: “Em muốn nghe anh nói thật hay nói dối?”.

“Nói thật”.

“Em bề ngoài bảo thủ, nội tâm hoang dại, thích hư danh nhưng có lí lẽ. Anh thích em cay nghiệt và nghiêm khắc với bản thân. Anh cũng thích nhìn lúc em giằng xé, nó bộc lộ...”. Anh ngừng lại, lấy tay xoa cằm, hình như đang cân nhắc câu chữ: “ừm, nổi đau đón quần quai. Ồ, còn cả cái vẻ trợn mắt há mồm của em lúc này nữa, rất hiếm gặp”.

Thuần Khiết nhìn anh chằm chằm, đôi lông mày cau lại, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Phong Bính Thần quan sát sắc mặt của cô rồi hỏi: “Có phải em cảm thấy bị mạo phạm?”.

Thuần Khiết không biết nói gì. Rốt cuộc là nên tức giận phản kích lại hay nên tỏ ra rộng lượng, mỉm cười cho qua để chứng tỏ rằng mình hoàn toàn không bận tâm tới những lời nói đó. Cô vẫn chưa quyết định được, về bản năng, cô nghiêng về phản kích. Nhưng trong một thời gian ngắn lại không nghĩ ra câu nào cay nghiệt để đáp trả.

Phong Bính Thần chờ mà không thấy câu trả lời, liền tỏ vẻ xin lỗi, giọng nói như có chút nũng nịu: “Thôi mà, em bảo anh nói thật mà, không phải là em thẹn quá hóa giận đấy chứ?”. Sau đó anh lại vờ làm ra vẻ ảo não: “Ồi, anh thật đáng chết. Anh không nên tin lời phụ nữ. Anh...”.

“Em muốn nghe lời nói dối?”. Cuối cùng Thuần Khiết ngắt lời anh. Giọng nói khàn khàn như đang cố kiềm chế.

“Nói dối?”. Phong Bính Thần sững người, sau đó tươi cười nói: “Xin lỗi, anh không bao giờ nói dối”.

“Anh không bao giờ nói dối?”.

“Đúng vậy, anh lừa bịp cũng không nói dối”.

“Nếu lúc này em chọn nghe lời nói dối thì sao?”.

“Không đâu, thông thường em đều chọn nói thật. Bởi vì em nghĩ rằng nội tâm của mình lớn mạnh, đủ sức chịu đựng”.

Thuần Khiết không còn gì để nói. Im lặng một lúc, bỗng nhiên cô cười nhưng không nói gì. Phong Bính Thần hỏi: “Em không sao chứ?”.

Thuần Khiết mỉm cười và nói: “Anh hiểu em như vậy, hà tất phải hỏi câu đó”.

Phong Bính Thần nghe giọng điệu đó của cô là biết cô đang giận. Nào ngờ cô lại mỉm cười nói thêm: “Yên tâm đi, em không giận. Anh biết đấy, trên đời này người mà em tuyệt đối không thể giận, đó chính là sếp của em”.

Phong Bính Thần trầm nghĩ: “Xem ra rất nghiêm trọng”.

Cô chuyển chủ đề: “Vậy thì buổi chiều còn có kế hoạch gì không?”.

“Hai giờ phải họp”.

“Cần em làm gì không?”.

“Ở bên cạnh anh”.

Thuần Khiết trầm nghĩ rằng nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười rạng rỡ.

Cô không hề nhận ra rằng rõ ràng lúc này mình đang vô cùng tức giận nhưng lại tìm mọi cách kìm nén, cố gắng tỏ ra rộng lượng và không bận tâm, đúng như “nỗi đau quần quai” mà Phong Bính Thần đã nói. Dường như anh đoán được từng phản ứng của cô, đồng thời chặn họng cô khiến cô không nói gì được.

Phong Bính Thần cũng cảm thấy có chút bất an. Mặc dù lí trí nói với anh bây giờ vẫn chưa phải là lúc nói ra những lời đó. Nhưng những lời đó không chịu sự khống chế của anh. Dường như bản thân chúng nóng lòng muốn chạy ra, giống như chú ngựa đứt dây cương lao ra khỏi miệng anh, không thể ngăn được. Anh cảm thấy mình đã đắc tội với cô, đồng thời cũng đang mang trong mình một niềm mong đợi thầm kín. Nhưng mong đợi điều gì chính bản thân anh cũng không biết rõ.

Thuần Khiết không nói gì. Từng câu nói của anh đều đánh trúng điểm yếu của cô. Cô chưa bao giờ bị một người nào nhìn thấu đáo như vậy. Với người khác, có lẽ điều này không là gì cả. Nhưng với một người đã quen giấu mình, quen đeo mặt nạ như cô thì tuyệt đối không phải là một chuyện vui vẻ.

Điều này khiến cô có cảm giác trần trụi.

Bỗng nhiên cô cảm thấy sợ anh, sợ đôi mắt ấy. Đôi mắt nhìn thì có vẻ thản nhiên nhưng lại có đôi lông mi vén màn sương mù và con ngươi xuyên thấu tâm can. Trước mặt anh cô trở nên trong suốt, không chút che đậy. Sự nguy trang của cô không có tác dụng gì với anh.

Lúc này cô đang nhìn anh nhưng không biết phải đối diện với anh thế nào.

Phong Bính Thần đưa tay cầm lấy bàn tay đang đặt trên bàn rồi nói: “Em biết không, thích là một thứ tình cảm đáng sợ. Nó thôi thúc em quan tâm tới người em thích, từng lời nói, từng hành động, từng niềm vui, nỗi buồn của người ấy. Người ấy mặc quần áo theo phong cách nào, thích ăn những món ăn nào, kết những người bạn như thế nào... Em sẽ khao khát tìm hiểu tất cả mọi thứ về người ấy. Ví dụ khi ở nơi công cộng, ánh mắt của em giống như một tấm lưới lọc, tự động lọc bỏ tất cả những người không liên quan, từ đầu tới cuối chỉ dõi theo người ấy. Người ấy thật sự cuốn hút em”. Anh dừng lại, nhìn thẳng vào mắt cô và nói: “Đây chính là lí do vì sao anh hiểu em”.

Thuần Khiết không biết nói gì.

Cô không thể không thừa nhận đây là một màn tỏ tình xúc động. Nhưng cô không biết nên phản ứng thế nào.

Người đàn ông này vừa mới xâm nhập vào nội tâm của cô một cách đơn giản, thô bạo để khám phá nó, sau đó lại tặng cô một màn tỏ tình chân tình, dịu dàng. Như thế là có ý gì? Trong cuộc đời hữu hạn của mình cô chưa từng gặp người đàn ông như thế này nên không khỏi cảm thấy có chút bối rối, mơ hồ.

Cô im lặng một lúc rất lâu rồi mới nói: “Em rất vinh hạnh. Nhưng em không hiểu vì sao...”.

Phong Bính Thần vừa tức vừa buồn cười, thở dài rồi mỉm cười: “Nếu chuyện gì trên thế giới này cũng phải hỏi vì sao thì thật mệt mỏi. Lúc nào nên có tình cảm thì có tình cảm, nên tốn sức thì tốn sức”.

“Lẽ nào muốn em trở thành kẻ thù với nửa thế giới sao?”.

“Em không tin anh”.

“Anh gần như là mơ ước của tất cả phụ nữ”.

“Nhưng không có em, đúng không?”.

Thuần Khiết mỉm cười chế nhạo: “Dĩ nhiên là có em. Mơ ước của em không hề khác so với mơ ước của phần lớn phụ nữ trên thế giới. Em và họ cũng không có sự khác biệt về bản chất, một số chỗ thậm chí còn không xuất sắc bằng họ...”.

Nói đến đây, cô không dám ngẩng đầu nhìn anh. Mỗi khi nhìn anh, tâm hồn cô lại trở nên yếu đuối. Cô sợ mình sẽ chìm đắm. Cô khẽ cúi xuống, đôi lông mi dày và dài cụp xuống, giống như che phủ cả nhân gian. Khuôn mặt toát lên vẻ đẹp u buồn không tương xứng với tuổi tác.

Một lúc sau, cô mới khẽ nói: “Bính Thần, có thể anh là quãng thời gian hoàn mỹ nhất trong cuộc đời em. Em không thể để cuộc sống hủy hoại nó, anh hiểu chứ?”.

Phong Bính Thần nghe vậy, trong lòng vừa vui vừa xúc động, lại có chút không biết làm thế nào với cô. Anh gật đầu rồi nói: “Anh hiểu. Nhưng thực sự rất xin lỗi, chuyện hủy hoại dung nhan vì em, tạm thời không làm được”.

Nghe thấy câu này, cuối cùng Thuần Khiết không kìm được bật cười.

“Nếu anh hủy hoại dung nhan, em sẽ không thích anh nữa”.

“Thế thì thật giày vò người khác”.

“Anh thích em thì phải chịu sự giày vò...”.

“Đây là lí lẽ gì vậy?”.

“Sự thật là như vậy. Anh thích cái gì thì phải chịu khổ vì cái đó. Thích tiền thì phải chăm chỉ làm việc, tích cực luôn cúi. Thích chơi nhạc cụ thì phải nhẫn nhịn chịu đựng những bài tập đơn điệu lặp đi lặp lại hết ngày này qua ngày

khác. Thích sáng tác thì ít nhất mỗi ngày phải ngồi sáu tiếng. Cho dù anh thích làm tình thì cũng phải bỏ ra chút mồ hôi và tinh dịch!”.

Phong Bính Thần bật cười, nháy mắt với cô: “Anh nguyện đổ mồ hôi vì người mình thích”.

Thuần Khiết không bận tâm tới anh nữa.

Hai giờ chiều, họ cùng đến tập đoàn Bắc Thần để họp.

Đây là lần đầu tiên Phong Bính Thần họp với ekip làm phim với tư cách là nhà sản xuất. Đường Ca Nam nghe tin liền đi từ phòng giám đốc trên tầng xuống, đưa họ đi một vòng. Trong một phòng làm việc, đạo diễn Tống Ngải Lâm và chủ nhiệm sản xuất đang chọn nữ diễn viên phụ.

Là một bộ phim tình cảm hài hước. Nữ diễn viên “phóng điện” trước ông kính bằng đôi mắt to tròn gấn lông mi giả, dáng vẻ khêu gợi, ánh mắt phóng dăng, lời thoại uyển chuyển, diễn rất khoa trương. Cô ta diễn xong, lại có một cô gái khác, dáng người mảnh mai, xinh đẹp thanh tú. Vẫn là mấy lời thoại ấy nhưng cách diễn hàm súc hơn cô trước một cách rõ rệt, ánh mắt ẩn chứa vẻ gợi tình.

Trong lòng Tống Ngải Lâm đã có sự lựa chọn.

Cô ta mở cuốn sổ ghi chép màu đen trên tay, đang định ghi chép lại. Bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Thuần Khiết đang chăm chú nhìn diễn viên. Không biết cô ta nghĩ gì mà gấp sổ lại.

Diễn viên đó biểu diễn xong, được nhân viên mời vào một phòng khác. Tống Ngải Lâm bước lên bắt tay với Phong Bính Thần, hỏi ý kiến của anh về diễn xuất của hai nữ diễn viên lúc này.

Phong Bính Thần nói: “Chuyện này cô quyết định là được rồi”.

Tống Ngải Lâm lại nhìn Thuần Khiết, mỉm cười và hỏi: “Cô Chân, cô thấy hai người họ ai thích hợp hơn?”.

Thuần Khiết không ngờ cô ta lại hỏi mình, không khỏi sửng người, đang định nói “tôi là người ngoài ngành, không hiểu lắm”. Nhưng bỗng nhiên nhận ra dáng vẻ có chút khinh thường trong đôi mắt của cô ta, thế nên thay đổi suy nghĩ, mỉm cười và nói: “Nói về cách diễn thì dĩ nhiên là người thứ hai diễn tốt hơn một chút. Nhưng nếu tôi là một người đàn ông, tôi sẽ chọn người đầu tiên”.

“Vì sao?”.

“Vì cơ thể của cô ta có sức thuyết phục hơn”.

Vừa nói dứt lời, bên cạnh đã có tiếng cười.

Phong Bích Thần cũng không nhịn được cười.

Tống Ngải Lâm có chút bất ngờ, nhìn cô rồi lại hỏi: “Vậy thì cô cho rằng nên chọn người đầu tiên?”.

Thuần Khiết mỉm cười: “Tôi chỉ nói thế thôi, chị mới là đạo diễn”. Cô là trợ lý, dĩ nhiên không thể vượt mặt sếp, tùy tiện bày tỏ thái độ. Đặc biệt là sếp của cô vừa mới bày tỏ thái độ của mình.

Tống Ngải Lâm không nói gì.

Đường Ca Nam nói: “Chúng ta mau đi họp thôi, bốn giờ tôi còn có một cuộc họp...”.

Nói rồi anh ta đi ra ngoài. Phong Bích Thần đi theo sau, không tìm được giễu cợt anh ta: “Cậu đúng là một chú rể bận rộn”.

Đường Ca Nam cũng không chịu thua, đáp lại anh: “Ai có thể sánh với một người giàu có, nhàn rỗi như anh. Đi đến đâu cũng có trợ lý theo sát bên cạnh...”.

Thuần Khiết nghe thấy nói đến mình, trong lòng có chút bối rối.

Lúc ấy, anh ta mở cửa phòng họp. Bên trong có một chiếc bàn rất lớn, rất nhiều người đã có mặt ở đó, đều là những bậc tinh anh trong làng điện ảnh, đang trò chuyện hỏi thăm nhau. Nhìn thấy họ vào, tất cả đều im lặng.

Trong đó có một cô gái xinh đẹp, nổi bật, mang một dáng vẻ riêng biệt, khác người.

Thuần Khiết biết cô ta. Cô ta là Cố Băng, người nhận giải Kim Hài cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất kì trước. Đã từng có tin đồn nói rằng cô ta nhận được giải, giá trị tăng lên gấp bội, hợp đồng đóng phim nhiều vô kể. Thậm chí có đạo diễn Hollywood muốn mời cô ta đóng phim.

Mọi người lần lượt ngồi xuống. Đường Ca Nam giới thiệu sơ qua về họ. Đối với nhà sản xuất trẻ tuổi anh tuấn nho nhã cùng nữ đạo diễn trẻ trung xinh đẹp, mọi người không thể thiếu những lời ngợi ca.

Đường Ca Nam hỏi: “Mọi người đến đủ cả chưa?”.

Tống Ngải Lâm nói: “Còn thiếu hai nam chính, Sở Phụng Minh và Tiêu Ưc Sơn”.

Đường Ca Nam vội nói: “Phụng Minh thì tạm thời chưa tính, để sau chị bớt chút thời gian nói chuyện riêng với cậu ta”.

Vừa nói dứt lời, tất cả những người có mặt ở đó đều sững sờ. Nhà sản xuất nâng đỡ ngôi sao cũng có, thông thường là nhà sản xuất nam nâng đỡ ngôi sao nữ. Nhưng chưa từng thấy người nào như Đường Ca Nam nâng đỡ một người vô danh.

Tổng Ngải Lâm cũng có chút không vui nhưng không biểu lộ ra mặt.

Đường Ca Nam lại hỏi: “Vi sao Tiêu Úc Sơn không đến?”.

Chủ nhiệm sản xuất vội nói: “Hôm qua tôi được thông báo”.

Mọi người đều im lặng.

Tiêu Úc Sơn nổi tiếng không hợp tác nhưng có quá nhiều fan, khán giả vô cùng yêu thích anh, vì thế vẫn có rất nhiều doanh nghiệp bỏ đờ. Bây giờ tái xuất giang hồ, danh tiếng còn hơn năm năm trước nên càng có “quyền” kiêu ngạo. Trong làng giải trí không thiếu những lời khen chê, người thích thì nói anh trọng tình nghĩa, có tài. Người không thích thì nói anh ngông cuồng ngạo mạn. Thuần Khiết nghĩ rằng anh có chút có tài nên kiêu ngạo nhưng lí do quan trọng hơn vẫn là không đủ khôn khéo, không giỏi giao tiếp với người khác. Nếu anh không có một khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành và tài năng âm nhạc thì e là rất khó tồn tại trong làng giải trí. Anh không có mặt chắc chắn là có liên quan đến Phong Bính Thần, vốn dĩ bộ phim này anh bị ép đóng.

Nghĩ đến đây, Thuần Khiết không kìm được khẽ nghiêng đầu, liếc nhìn Phong Bính Thần. Anh không chút biểu cảm, cúi đầu nhìn bảng danh sách trên tay. Cô liếc nhìn thì thấy nào là nhiếp ảnh, âm nhạc, tạo hình, thiết kế mỹ thuật...

Căn phòng im lặng một lúc.

Đường Ca Nam nói: “Nếu anh ta không tới thì chúng ta không đợi anh ta nữa. Bắt đầu đi”.

Anh nói vài lời mở đầu, sau đó trao quyền phát ngôn cho đạo diễn Tổng Ngải Lâm. Cô ta là đạo diễn, người tổ chức và điều hành sản xuất, người phụ trách đưa tác phẩm văn học lên màn bạc, hơn nữa kịch bản cũng là do cô ta sáng tác. Để cô ta bày tỏ ý đồ và yêu cầu của mình là quá hợp lí.

Cô ta khiêm tốn hai câu rồi vào chủ đề chính. Đang giải thích thì bỗng nhiên cánh cửa phòng họp mở ra.

Tiêu Úc Sơn bước vào, mọi người đều cảm thấy trước mắt bừng sáng. Anh mặc áo sơ mi màu xanh da trời, quần Tây trắng, phong thái nho nhã, khuôn mặt lạnh như băng tuyết. Giữa mùa hè oi bức, cảm giác như mang theo làn gió mát lạnh từ biển sâu.

Trước ánh mắt của mọi người, anh thản nhiên bước vào rồi tìm một chiếc ghế trống và ngồi xuống, khuôn mặt không chút biểu cảm: “Xin lỗi, tôi đến muộn”.

Khi nói anh không nhìn bất kì ai, thái độ lạnh lùng.

Tổng Ngải Lâm khẽ ho một tiếng, quay lại chủ đề lúc nãy nhưng chốc chốc lại liếc nhìn Tiêu Úc Sơn. Thuần Khiết không kìm được cười thầm.

Ấn tượng Tổng Ngải Lâm để lại cho cô là một người phụ nữ mạnh mẽ, dứt khoát, quyết đoán, vô cùng chú trọng hiệu quả. Nhưng Tiêu Úc Sơn vừa bước vào, hình như cô ta lại có chút thiếu tập trung. Không đến nỗi như thế chứ? Tiêu Úc Sơn từ đầu đến cuối không nhìn cô ta lấy một lần.

Mọi người đều chăm chú lắng nghe, chỉ có ánh mắt của cô là hướng về Tiêu Úc Sơn. Phong Bính Thần quả thực không thể chịu được, gờ chân giẫm lên chân cô.

Thuần Khiết không ngờ anh lại làm vậy, không kìm được kêu lên một tiếng. Sau đó thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, dĩ nhiên cũng bao gồm cả Tiêu Úc Sơn.

Hình như lúc này anh mới nhìn thấy Thuần Khiết, vẻ mặt lạnh lùng dậy sóng, ngạc nhiên hỏi cô: “Sao cậu lại ở đây?”.

Thuần Khiết mỉm cười ngượng ngùng: “Minh đến cùng anh Phong”.

Tiêu Úc Sơn liếc nhìn Phong Bính Thần, sau đó nhìn Thuần Khiết và nói: “Hai người đang yêu nhau sao?”.

Anh hỏi rất thẳng thắn, không bận tâm đến thời gian, địa điểm. Tất cả những người có mặt ở đó đều tròn mắt nhìn, vênh tai nghe, mấy chục con mắt giống như đèn pha hướng về phía họ, Thuần Khiết suýt chút nữa thì bị sặc nước bọt, vội vàng phủ nhận: “Không có chuyện đó, bọn mình...”.

Nhưng Phong Bính Thần lại vui vẻ thừa nhận, mỉm cười ngắt lời cô: “Em yêu, đừng xấu hổ, dù sao sớm muộn gì anh ta cũng biết”.

Nghe thấy những lời này, Thuần Khiết đúng là... muốn khóc mà không được.

Tổng Ngải Lâm cũng sững sờ. Mặc dù cô ta nghĩ rằng hai người có chút thân mật nhưng tưởng rằng chắc chắn là Thuần Khiết ái mộ Phong Bính Thần, suy cho cùng đó là người đàn ông mà bản thân cô ta cũng thích. Nhưng bây giờ nghe vậy thì lại thấy không giống.

Trong số những người có mặt trong cuộc họp, chỉ có Đường Ca Nam là bình tĩnh như không. Anh ta khẽ cau mày và nói: “Bây giờ là giờ họp, xin đừng nói chuyện riêng. Aileen, tiếp tục đi”.

Tổng Ngải Lâm cúi đầu nhìn bài phát biểu mà mình đã chuẩn bị, tiếp tục chủ đề lúc này.

Cô ta nói những gì Thuần Khiết không vào đầu một câu nào. Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ. Đặc biệt khi nghĩ đến việc trong cuộc họp, mọi người đều mang thiết bị ghi âm nên càng xấu hổ.

Dường như cô mắc chứng sợ giao tiếp xã hội. Bình thường khi ở cùng những người bạn thân thì còn hoạt bát, hay nói. Nhưng cứ ở trước mặt người lạ là cô lại thu mình lại theo thói quen, biến thành một người cẩn trọng trong từng hành vi, lời nói. Bây giờ gặp tình huống này, cô lại không thể đứng dậy bỏ đi, đúng là xấu hổ chết đi được.

Tiêu Ưc Sơn nhìn cô hai lần như muốn dò hỏi, sau đó không nhìn cô nữa.

Phong Bính Thần thản nhiên như không, lấy bút viết gì đó lên giấy, sau đó đưa ra trước mặt cô. Thuần Khiết giận anh nhưng vẫn quay sang nhìn. Là một bức tranh vô cùng khoa trương. Cậu bé một tay cầm dao, một tay cầm hoa hồng, khóc lóc uy hiếp cô bé: “Em hãy theo anh đi!!!”.

Cô nhìn mà dở khóc dở cười. Giận không được mà không giận cũng không xong.

Động tác của anh thu hút ánh nhìn của mọi người. Trong mấy chục phút sau đó, họ đều vô tình hay cố ý liếc nhìn cô và anh khiến Thuần Khiết như ngồi trên đồng lửa.

Khó khăn lắm mới đợi được đến lúc kết thúc cuộc họp. Mọi người tạm biệt nhau, lần lượt bước ra khỏi phòng họp. Lúc ấy cô mới thảm thờ phào, khẽ ngẩng đầu lên, chỉ thấy Tiêu Ưc Sơn đi thẳng ra ngoài. Cô muốn nói với anh vài câu nhưng lại không thể rời khỏi ghế.

Đường Ca Nam ngồi bên trái Phong Bính Thần, bỗng nhiên quay sang, cười khi khi và hỏi: “Này, hai người đang yêu nhau thật sao?”. Thuần Khiết lại bối rối.

Phong Bính Thần giơ đồng hồ trước mặt anh ta, nhắc nhở anh ta: “Bốn giờ cậu còn có cuộc họp, bây giờ đã bốn rưỡi rồi”.

Đường Ca Nam tươi cười nói: “Không sao, dù sao cũng đã muộn rồi, nói chuyện của hai người...”.

“Xin lỗi, chúng tôi phải đi!”. Phong Bình Thần ngắt lời anh ta.

Thuần Khiết lập tức đứng dậy, gượng cười với Đường Ca Nam rồi nói: “Tạm biệt anh Đường”.

Mặc dù Đường Ca Nam vô cùng tò mò nhưng cũng không thể giữ họ lại. Anh dõi theo họ, sau đó lấy điện thoại gọi cho vợ sắp cưới Phong Bình, báo cáo tình hình.

Chú thích:

(¹) Tuyết liên hoa (hoa sen tuyết) là một loại dược thảo truyền thống quý hiếm của Trung Quốc, xuất xứ từ Tân Cương. Nó phát triển trong các vách đá và giữa các kẽ nứt băng giá, nơi vô cùng lạnh và được bao phủ trong tuyết quanh năm.

(²) Michelin là một hãng sản xuất vỏ (lốp) xe và nhiều thiết bị khác trong ngành giao thông của Pháp từ cuối thế kỷ 19. Từ đầu thế kỷ 20, vào tháng ba mỗi năm họ cho xuất bản một cuốn guide rouge (cuốn sách hướng dẫn có bìa màu đỏ) nổi tiếng về các khách sạn và tiệm ăn. Nhờ lối làm việc rất nghiêm túc và nhất là nhờ sự sắp hạng tương đối “chí công vô tư”, cuốn guide rouge từ lâu đã nghiêm nhiên trở thành một thứ “thánh kinh về nghệ thuật ẩm thực” ở Pháp và một số nước trên thế giới.